

Cauza C-494/23 [Mahá]ⁱ**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

3 august 2023

Instanța de trimitere:

Nejvyšší soud (Republica Cehă)

Data deciziei de trimitere:

7 iunie 2023

Reclamanți:

QE

IJ

Pârâți:

DP

EB

Obiectul procedurii principale

Bun pus sub sechestru judiciar de organul de urmărire penală la finalizarea cercetărilor în dosarul penal – Restituirea unui bun aflat sub sechestru [judiciar] – Mai multe persoane care formulează pretenții asupra bunului – Necesitatea de a obține consimțământul pentru restituirea bunului de la toți participanții la procedura de punere sub sechestru judiciar – Suplinirea prin hotărâre judecătorească a consimțământului celor care au refuzat să își dea consimțământul

În procedura principală, reclamanții (domiciliați în Republica Cehă) solicită pronunțarea unei hotărâri de suplinire a consimțământului pârâților (domiciliați în Franța) pentru restituirea către reclamanți a unui bun aflat sub sechestru judiciar.

ⁱ Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile la procedură.

Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare

Obiectul cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare este interpretarea normelor privind stabilirea competenței instanțelor în materie civilă și comercială.

Mai exact, s-a solicitat Curții de Justiție să stabilească dacă o procedură de suplinire a consimțământului pârâtului la restituirea unui bun de sub sechestrul judiciar în care bunul a fost depus de către un organ de urmărire penală se încadrează în noțiunea autonomă de drept al Uniunii de „materie civilă și comercială” în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul Bruxelles I bis”).

În cazul în care Curtea de Justiție răspunde afirmativ, se solicită acesteia să stabilească dacă cererea care a inițiat o astfel de procedură trebuie să fie calificată drept „acțiune de intervenție” în sensul articolului 8 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I bis, întrucât este accesorie unei proceduri privind un sechestrul judiciar.

Temeiul juridic al cererii este articolul 267 TFUE.

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că o procedură de suplinire a consimțământului pârâtului pentru restituirea unui bun aflat sub sechestrul judiciar, care este accesorie unei proceduri de sechestrul judiciar inițiate ca urmare a predării unui bun indisponibilizat de organele de urmărire penală, se înscrie în noțiunea de „materie civilă și comercială” în sensul acestei dispoziții?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, articolul 8 punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că o cerere de suplinire a consimțământului la restituirea unui bun aflat sub sechestrul judiciar, formulată de unul dintre participanții la procedura privind sechestrul sub care a fost pus bunul împotriva altei părți la această procedură, este o cerere în sensul acestei dispoziții?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1): articolul 1 alineatul (1), articolul 4 alineatul (1), articolul 5 alineatul (1), articolul 8 punctul 2 și articolul 26 alineatul (1).

Jurisprudența Uniunii invocată

Hotărârea din 14 octombrie 1976, LTU, 29/76, EU:C:1976:137

Hotărârea din 27 octombrie 1977, Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172

Hotărârea din 3 octombrie 2013, Schneider, C-386/12, EU:C:2013:633

Hotărârea din 28 februarie 2019, Gradbeništvo Korana, C-579/17, EU:C:2019:162

Hotărârea din 18 septembrie 2019, Riel, C-47/18, EU:C:2019:754

Dispozițiile naționale invocate

Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) [Legea nr. 141/1961 privind procedura penală judiciară (Codul de procedură penală)]

„Articolul 80

- (1) În cazul în care un bun care a fost (...) indisponibilizat nu mai este necesar pentru continuarea procedurilor (...), acesta se restituie persoanei (...) căreia i-a fost reținut. În cazul în care o altă persoană are pretenții asupra acestuia, bunul este restituit persoanei al cărei drept asupra lui este incontestabil. Dacă există îndoieli, bunul este pus sub sechestru, iar persoana care pretinde că are dreptul la acesta este îndrumată spre o procedură civilă. (...)”

Zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (Legea nr. 292/2013 privind procedurile judiciare disjuncte, denumită în continuare „Legea nr. 292/2013”)

„Articolul 298

Restituirea de sub sechestru

- (1) Instanța restituie un bun de sub sechestru persoanei îndreptățite, la cererea acesteia. În cazul în care restituirea a avut loc pentru că o altă persoană decât persoana îndreptățită pretinde că are dreptul să i se restituie bunul de sub

sechestrul (...), pentru ca bunul să fie restituit de sub sechestrul este necesar consimțământul tuturor participanților (...).

(...)

Articolul 299

Suplinirea consimțământului pentru restituirea de sub sechestrul

- (1) În cazul în care se refuză consimțământul pentru restituirea unui bun de sub sechestrul, acesta poate fi supliniți de o hotărâre judecătorească definitivă prin care se dispune că persoana care s-a opus restituiri trebuie să consimtă la restituirea bunului de sub sechestrul către solicitant.
- (2) În cauzele de suplinire a consimțământului în temeiul alineatului (1), este competentă instanța în fața căreia se desfășoară procedura sechestrului.

Articolul 300

Cazuri speciale de sechestrul

Dacă o instanță decide punerea unor bunuri sub sechestrul în cazuri prevăzute de alte dispoziții ale legii, se aplică reglementările care rezultă din dispoziția legală relevantă (...), în funcție de natura sechestrului și de scopul acestuia”.

Zákon č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém (dále jen „ZMPS”)
(Legea nr. 91/2012 privind dreptul internațional privat, denumită în continuare „L.d.i.p.”)

„Articolul 6

Competența instanțelor cehe

- (1) Instanțele cehe sunt competente să judece o cauză dacă, în conformitate cu normele de procedură, competența teritorială pentru procedura în cauză aparține unei instanțe de pe teritoriul Republicii Cehe, cu excepția cazului în care legea sau o altă reglementare nu prevede altfel.”

Prezentare pe scurt a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 La 19 august 2017, reclamantii au cumpărat din Germania, în urma unui anunț publicitar, un autovehicul. La 12 septembrie 2017, autovehiculul a fost reținut și indisponibilizat de Policie České republiky (Poliția Republicii Cehe, Republica Cehă), deoarece existau suspiciuni privind o infracțiune de furt în Franța. Ulterior, poliția a pus vehiculul sub sechestrul în custodia Okresní soud v Českých Budějovicích (Tribunalul districtual din České Budějovice, Republica Cehă).

- 2 Reclamanții au solicitat acestei instanțe restituirea vehiculului aflat sub sechestru. Întrucât, în cadrul unor proceduri anterioare, fuseseră formulate pretenții asupra vehiculului și de alte persoane, în conformitate cu legislația cehă este necesar consimțământul tuturor persoanelor în cauză pentru restituirea bunului aflat sub sechestru sau, în subsidiar, suplinirea consimțământului acestora printr-o hotărâre judecătorească.
- 3 Din acest motiv, reclamanții au introdus o acțiune în fața acestei instanțe împotriva pârâților domiciliați în Franța în vederea suplinirii consimțământului acestora la restituirea bunului aflat sub sechestru judiciar. Pârâții nu s-au înfățișat la judecată în această procedură.
- 4 Dată fiind neprezentarea pârâților la înfățișare, instanța de prim grad de jurisdicție și-a declinat competența la nivel internațional și a respins cererea. Krajský soud v Českých Budějovicích (Curtea Regională din České Budějovice, Republica Cehă), în calitate de instanță de apel, a menținut decizia instanței de prim grad de jurisdicție.
- 5 Ambele instanțe au fost de acord că cererea de suplinire a declarației de voință a pârâților este, prin natura sa, o cerere de drept pur civil, că în speță există un element internațional și că este aplicabil Regulamentul Bruxelles I bis. Potrivit acestor instanțe, având în vedere regula generală *actor sequitur forum rei* [articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles I bis] și domeniul de aplicare al excepțiilor admisibile de la această regulă [articolul 5 alineatul (1) din același regulament], singurul temei pentru admiterea competenței instanței cehe ar putea fi articolul 26 alineatul (1) din regulamentul menționat. Pârâții nu s-au înfățișat însă în fața instanței cehe, astfel încât nu există temei juridic pentru a admite competența internațională a acesteia în cauză.
- 6 Reclamanții au formulat recurs în casație împotriva deciziei instanței de apel, în fața Nejvyšší soud (Curtea Supremă, Republica Cehă), care este instanța de trimitere.

Argumentele esențiale ale părților din procedura principală

- 7 Reclamanții susțin că instanța de apel a hotărât în mod eronat cu privire la chestiunea competenței internaționale a instanțelor din Republica Cehă. În acest sens, ei indică articolul 299 din Legea nr. 292/2013, potrivit căruia în cauzele de suplinire a consimțământului este competentă instanța în fața căreia se desfășoară procedura sechestrului. Potrivit reclamanților, factorul decisiv în acceptarea competenței instanțelor cehe este faptul că bunul a fost pus sub sechestru, în conformitate cu articolul 80 din Codul de procedură penală, în custodia Okresní soud v Českých Budějovicích (Tribunalul Districtual din České Budějovice). Prin urmare, respectând principiul *perpetuatio fori*, trebuie să se presupună existența unei astfel de competențe și pentru procedurile care decurg din procedura sechestrului. Potrivit reclamanților, procedura de suplinire a consimțământului nu

rezultă dintr-un raport juridic material între reclamanți și pârâți și, din acest motiv, nu se aplică normele prevăzute în Regulamentul Bruxelles I bis.

Prezentare pe scurt a motivelor trimiterii preliminare

- 8 În speța din procedura principală, este necesar să se răspundă la întrebarea dacă instanțele cehe sunt competente să judece cauza. Obiectul litigiului este de a afla dacă, pentru a stabili această competență, trebuie aplicat Regulamentul Bruxelles I bis și dacă, în conformitate cu reglementările acestui regulament, trebuie prezumat că instanțele cehe sunt competente și, în caz afirmativ, dacă această competență trebuie stabilită pe baza dispoziției articolului 8 punctul 2 din acest regulament, care este formulat în mod diferit în versiuni lingvistice diferite. În cazul în care Curtea de Justiție ar stabili că Regulamentul Bruxelles I bis nu este aplicabil, ar putea fi considerat drept bază pentru competența internațională și, în același timp, pentru competența instanțelor cehe, articolul 6 alineatul (1) din L.d.i.p. coroborat cu articolul 299 alineatul (2) din Legea nr. 292/2013.

Referitor la prima întrebare

- 9 Pentru a determina dacă în cauză se aplică Regulamentul Bruxelles I bis, trebuie mai întâi să se stabilească dacă în procedura principală este vorba despre o cauză în materie civilă și comercială¹. Este indubitabil că celelalte precondiții pentru aplicarea acestui regulament sunt îndeplinite.
- 10 În speța în discuție în litigiul principal, autovehiculul reclamanților a fost confiscat de poliție ca bun care prezenta relevanță în cadrul procedurii penale. Odată ce acest bun nu mai era necesar în scopul continuării procedurii penale, organul de urmărire penală ar fi trebuit, în principiu, să restituie autovehiculul reclamanților. Totuși, în cadrul procedurii penale, și alte persoane au pretins că au dreptul la autovehicul. Prin urmare, au apărut îndoieli cu privire la persoana căreia ar trebui să i se restituie autovehiculul și, din acest motiv, organul în cauză l-a pus sub sechestru judiciar.
- 11 În sprijinul concluziei potrivit căreia procedura principală de suplinire a consimțământului se încadrează în domeniul material de aplicare al noțiunii "materie civilă și comercială" în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles I bis, vin următoarele considerente.

¹ Instanța de trimitere constată că orientările generale privind interpretarea autonomă care decurg din jurisprudența Curții de Justiție nu îi clarifică îndoielile cu privire la interpretarea corectă a noțiunii de „materie civilă și comercială” în raport cu cauza în litigiu în procedura principală. În acest context, instanța de trimitere face trimitere la Hotărârea din 14 octombrie 1976, LTU, 29/76, EU:C:1976:137, la Hotărârea din 3 octombrie 2013, Schneider, C-386/12, EU:C:2013:633, punctul 18, și la Hotărârea din 28 februarie 2019, Gradbeništvo Korana, C-579/17, EU:C:2019:162, punctele 46 și 47.

- 12 În conformitate cu jurisprudența națională, în special cu avizul [privind aplicarea] unitară R 24/2007² a Nejvyšší soud (Curtea Supremă), un sechestrul asupra căruia un organ de procedură penală a emis o decizie în temeiul articolului 80 din Codul de procedură penală este sechestrul judiciar în sensul Legii nr. 292/2013. Scopul unui astfel de sechestrul este de a elimina orice dubiu privind care dintre persoanele implicate are pretenții asupra bunului întemeiate pe un titlu de proprietate sau pe un alt drept. Bunul este pus sub sechestrul pentru că nu este scopul procedurii penale să rezolve îndoielile de fapt sau de fond cu privire la dreptul de proprietate sau alt drept invocat de partea interesată. În principiu, instanțele sunt chemate să soluționeze astfel de aspecte în cadrul unei proceduri judiciare civile.
- 13 Participanții la procedura judiciară civilă privind un sechestrul asupra unui bun pe baza unei decizii a unui organ de urmărire penală sunt: persoana care a predat bunul sau de la care a fost luat bunul, apoi persoana care a revendicat dreptul la bun în cadrul procedurii penale și, dacă este cazul, și persoana care a revendicat dreptul la bun în cadrul unei proceduri judiciare civile fără a fi revendicat acest drept în fața organului de urmărire penală. Entitatea care depune bunul (în speță, în procedura principală, Poliția Republicii Cehe) nu are calitatea de participant la această procedură.
- 14 Având în vedere că, în procedura principală, autovehiculul a fost pus sub sechestrul pentru motivul că o altă persoană decât cea îndreptățită să îl primească pretindea că este în drept să-i fie restituit, restituirea autovehiculului este condiționată de consimțământul tuturor participanților la procedura de sechestrul (și, prin urmare, în speța din procedura principală, și al pârâților domiciliați în Franța) respectiv, dacă este cazul, de suplinirea acestui consimțământ printr-o hotărâre judecătorească definitivă. Competența teritorială exclusivă în astfel de proceduri, prevăzută la articolul 299 alineatul (2) din Legea nr. 292/2013, garantează totodată că acțiunile în suplinirea consimțământului pentru restituirea aceluiași bun de sub sechestrul vor fi judecate împreună de o singură instanță, deoarece, în unele cazuri, există posibilitatea ca mai mulți participanți la procedura sechestrului să aibă un temei pentru a introduce astfel de acțiuni.
- 15 Potrivit Nejvyšší soud (Curtea Supremă)³ o acțiune în suplinirea consimțământului de restituire a unui bun de sub sechestrul este o formă procesuală de cerere prin care se solicită instanței să decidă cui trebuie să restituie bunul depus, cu alte cuvinte, cine este titularul unui drept de proprietate sau al unui alt drept asupra bunului de sub sechestrul, în temeiul căruia instanța va restituie bunul de sub sechestrul. În această privință, este irelevant că dreptul de proprietate sau orice alt drept al unei persoane asupra unui bun aflat sub sechestrul este

² Avizul Nejvyšší soud (Curtea Supremă) – Camera civilă și comercială, din 11 octombrie 2006, Cpjn 203/2005, R 24/2007, ECLI:CZ:NS:2006:CPJN.203.2005.1.

³ Avizul citat la nota de subsol 2.

examinat în această procedură doar ca o chestiune preliminară și este exprimat în dispozitivul hotărârii sub forma unei „suplینiri a unei declarații de voință”.

- 16 În susținerea opiniei potrivit căreia Regulamentul Bruxelles I bis nu se aplică procedurii de suplینire a consimțământului pentru restituirea bunului aflat sub sechestrul, instanța de trimitere subliniază, în special, caracterul accesoriu al acestei proceduri față de procedura sechestrului inițiată în temeiul dispozițiilor Codului de procedură penală și riscul pentru deciziile strategice ale participanților la procedura sechestrului luate în cadrul stabilirii instanței competente.
- 17 Instanța de trimitere subliniază că procedura de suplینire a consimțământului unei alte persoane la predarea unui bun de sub sechestrul este dependentă, pentru existența sa, de procedura care are ca obiect un sechestrul judiciar. Este vorba de modalitatea prevăzută de lege pentru a se realiza restituirea unui bun aflat sub sechestrul judiciar, întrucât lipsa consimțământului pârâtului pentru restituirea unui bun aflat sub sechestrul nu poate fi suplینită de o hotărâre prin care se stabilește dreptul de proprietate asupra bunului încredințat sub sechestrul. De altfel, așa cum a stabilit Nejvyšší soud (Curtea Supremă) în avizul [privind aplicarea] unitară⁴ menționat mai sus, „o hotărâre judecătorească definitivă prin care se stabilește că solicitantul sau un alt participant la procedura sechestrului judiciar are drept de proprietate asupra unui bun pus sub sechestrul nu constituie, în sine, un temei suficient pentru a decide ca acel bun să fie restituit de sub sechestrul acelei persoane, întrucât soluționarea chestiunii referitoare la cine este proprietarul unui bun pus sub sechestrul nu are în mod necesar efectul de îndepărtare a oricărui dubiu cu privire la faptul că acea persoană este cea căreia trebuie să i se restituie bunul de sub sechestrul și că nu are dreptul de a revendica bunul de sub sechestrul în locul proprietarului, de exemplu, un girant, un titular al unui drept de retenție sau un lichidator judiciar”.
- 18 Se poate observa aici o anumită asemănare cu hotărârea Curții de Justiție în cauza Riel⁵. În această hotărâre, Curtea de Justiție a constatat că o acțiune în constatarea existenței unor creanțe în vederea înregistrării lor în cadrul unei proceduri de insolvență derivă direct din procedura de insolvență, este strâns legată de aceasta și își are originea în reglementarea privind procedurile de insolvență. În mod similar, o acțiune în suplینirea consimțământului pentru restituirea unui bun aflat sub sechestrul judiciar derivă direct dintr-o procedură de sechestrul judiciar, este strâns legată de o astfel de procedură și își are originea în dispozițiile legale care reglementează sechestrul judiciar, care se aplică, de asemenea, prin analogie, procedurilor de sechestrul judiciar inițiate ca urmare a unor acțiuni ale organelor de urmărire penală.
- 19 Totodată, instanța de trimitere semnaleză deschiderea potențială a unei posibilități de luare de către participanții la procedurile de sechestrul a unor decizii

⁴ Avizul citat la nota de subsol 2.

⁵ Hotărârea din 18 septembrie 2019, Riel, C-47/18, EU:C:2019:754.

strategice dacă competența internațională în cauzele privind suplinirea consimțământului la restituirea unui bun de sub sechestru ar trebui să fie determinată pe baza normelor de competență din Regulamentul Bruxelles I bis.

- 20 Instanța de trimitere subliniază că, în cauza din procedura principală, participanții cehi la procedura de consimțământ au solicitat restituirea autovehiculului de sub sechestru, iar în procedura de suplinire a consimțământului, participanții francezi la această procedură aveau calitatea de pârâți. Dacă participanții francezi ar fi solicitat restituirea bunului de sub sechestru, ar fi trebuit să introducă o acțiune în justiție împotriva participanților cehi. Aceasta i-ar fi putut motiva pe participanții la procedura sechestrului să nu inițieze acțiunea în suplinirea declarației de voință, ci, dimpotrivă, să aștepte să fie inițiată o procedură ca urmare a acțiunilor celeilalte părți, deoarece, în conformitate cu regula generală prevăzută la articolul 4 din Regulamentul Bruxelles I bis, ar fi fost citați în fața instanțelor de la domiciliul lor. În condiții normale, aceasta nu ar fi o problemă, deoarece este o consecință firească a normelor jurisdicționale stabilite în Regulamentul Bruxelles I bis.
- 21 Este adevărat că procedura principală este accesorie procedurii în fața instanței cehe, a cărei competență era întemeiată pe acțiunea organului de urmărire penală și care nu și-a examinat competența din punct de vedere internațional. Cu toate acestea, în lipsa unei acțiuni din partea organului de procedură penală, această competență din punct de vedere internațional într-o acțiune de predare a bunului între aceleași persoane ar fi stabilită în mod diferit. Într-adevăr, dacă autovehiculul nu ar fi fost indisponibilizat de poliție, ar fi rămas în posesia reclamantilor, iar acțiunea pentru restituirea bunului ar fi trebuit să fie introdusă de proprietarii francezi inițiali. Prin urmare, exercitarea de către autoritățile de urmărire penală a autorității publice are o incidență asupra determinării instanței cu competență internațională, putând fi astfel încălcată previzibilitatea forului, care există în principiu.

Referitor la a doua întrebare

- 22 În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare preliminară, instanța de trimitere se întreabă dacă articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I bis trebuie interpretat în sensul că o acțiune de suplinire a consimțământului la restituirea unui bun aflat sub sechestru judiciar, introdusă de unul dintre participanții la procedura privind sechestrul în care a fost depus bunul, împotriva unui alt participant la această procedură, constituie o acțiune în sensul acestei dispoziții.
- 23 Îndoielile instanței de trimitere rezultă din formularea diferită a acestei dispoziții în diferitele versiuni lingvistice și din faptul că Curtea de Justiție nu a interpretat încă această dispoziție.
- 24 Versiunea cehă a articolului 8 alineatul (2) din regulamentul citat utilizează termenul „intervenční žaloba” (cerere de intervenție) fără nicio referire la calitatea

de terț a pârâtului. În mod similar, de exemplu, versiunea germană utilizează termenul „Interventionsklage”, iar versiunea franceză utilizează termenul „demande en intervention”.

- 25 În schimb, versiunea engleză a acestei dispoziții subliniază faptul că pârâtul trebuie să aibă calitatea de terț sau că procedura trebuie să implice un terț. Versiunile în limbile polonă, slovacă și croată, de exemplu, conțin, de asemenea, formulări similare.
- 26 Din jurisprudența Curții de Justiție rezultă că, în cazul în care există diferențe între versiunile lingvistice, dispoziția în cauză trebuie interpretată ținând seama de contextul său și de scopul legislației din care face parte⁶.
- 27 În încercarea de a stabili scopul articolului 8 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I bis, instanța de trimitere a ținut seama, de asemenea, de reglementările anterioare în vigoare⁷, de jurisprudența Curții de Justiție referitoare la scopul acestor reglementări și al celor anterioare, precum și de așa-numitul Raport Jenard⁸, al cărui text constituie un comentariu al Convenției de la Bruxelles și oferă orientări cu privire la scopul acestei convenții. Acest raport arată, printre altele, că, în timpul elaborării Convenției de la Bruxelles, s-a considerat oportună crearea unor dispoziții distincte pentru garanți și alți terți. La întrebarea ce trebuia să se înțeleagă prin proceduri cu terți („third party proceedings”), s-a răspuns prin trimitere la articolele 15 și 16 din Codul de procedură judiciară belgian, care le definesc ca fiind cazurile „în care un terț intervine ca parte în procedură”.
- 28 În cazul în care scopul articolului 8 alineatul (2) din regulamentul ar fi interpretat în lumina Raportului Jenard și aplicat în speță, probabil că competența instanțelor cehe nu s-ar putea întemeia pe această normă, întrucât în procedura de suplینire a consimțământului pentru restituirea unui bun de sub sechestrul nu există un terț, ci doar participanții la procedura principală privind sechestrul.
- 29 Dimpotrivă, dacă s-ar adopta o interpretare autonomă diferită a acestei dispoziții, s-ar putea ajunge la o concluzie diferită. Astfel, procedurile inițiate prin acțiunea vizând consimțământul la restituirea unui bun de sub sechestrul judiciar sunt proceduri accesorii procedurii privind sechestrul. Cu toate acestea, în multe sisteme juridice, procedurile accesorii sunt incluse în conceptul mai general de „acțiune de intervenție” așa cum este cazul în versiunea în limba cehă a Regulamentului Bruxelles I bis.

⁶ Hotărârea din 27 octombrie 1977, Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, punctul 14.

⁷ Articolul 6 alineatul (2) din Convenția de la Bruxelles privind competența judiciară și executarea deciziilor în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32; denumită în continuare „Convenția de la Bruxelles”) și articolul 6 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 03, p. 74).

⁸ JO 1979, C 59, p. 1.